

نویسنده: جعفر سبحانی

روز هفتم فرا رسید. «عبدالمطلب»، برای عرض سپاسگزاری به درگاه الهی گوسفندی کشت و گروهی را دعوت نمود و در آن جشن با شکوه، که از عموم قریش دعوت شده بود، نام فرزند خود را «محمد» گذارد. وقتی از او پرسیدند: چرا نام فرزند خود را محمد انتخاب کردید، در صورتی که این نام در میان اعراب کم سابقه است؟ گفت: خواستم که در آسمان و زمین ستوده باشد. در این باره «حسان بن ثابت» شاعر رسول خدا چنین می گوید:

فشق له من اسمہ لیجله

فدو العرش محمود و هذا محمد

آفریدگار، نامی از اسم خود برای پیامبر خود مشتق نمود. از این جهت (خدا) «محمود» (پسندیده) و پیامبر او «محمد» (ستوده) است و هر دو کلمه از یک ماده مشتقند و یک معنی را می‌رسانند^(۱).

قطعاً، الهام غیبی در انتخاب این نام بی دخالت نبوده است. زیرا نام محمد، اگر چه در میان اعراب معروف بود، ولی کمتر کسی تا آن زمان به آن نام نامیده شده بود. طبق آمار دقیقی که بعضی از تاریخ نویسان بدست آورده اند، تا آن روز فقط شانزده نفر به این اسم نامگذاری شده بودند. چنانکه شاعر در این باره گوید:

ان الذین سموا باسم محمد

من قبل خیر الناس ضعف ثمان^(۲)

کسانی که به نام محمد، پیش از پیامبر اسلام نام گذاری شده بودند، شانزده نفر بودند.

ناگفته پیداست که: هر چه مصداق یک لفظ کمتر باشد، اشتباه در آن کمتر خواهد بود و چون کتابهای آسمانی، از نام و نشان و علائم روحی و جسمی او خبر داده بودند، باید علائم آن حضرت آنچنان روشن باشد که اشتباه در آن راه پیدا نکند. یکی از آن علائم، نام آن حضرت است. باید مصداق آن به قدری کم باشد، که راه هر گونه تردیدی را در تشخیص پیامبر گرامی از بین ببرد. مخصوصاً هنگامی که بقیه اوصاف و علائم وی ضمیمه نام او گردد. در این صورت، بطور واضح کسی که انجیل و تورات از ظهور او خبر داده است، به خوبی شناخته خواهد شد.

اشتباه خاورشناسان

قرآن مجید، رسول گرامی را به دو و یا چند نام معرفی می کند^(۳). در سوره های آل عمران و محمد و فتح و احزاب، در آیه های ۱۳۸ و ۲ و ۲۹ و ۴۰، او را به نام «محمد» و در سوره «صف آیه ۶» به نام «احمد» خوانده است. علت داشتن دو نام اینست که: مادر رسول خدا، پیش از جدش، نام او را «احمد» گذارده بود، چنانکه در تاریخ منعکس است^(۴). بنابراین، آنچه را بعضی از خاورشناسان در مقام اعتراض گفته اند که: «انجیل»، به تصریح قرآن، در سوره «صف آیه ۶»، ظهور پیامبری را بشارت داده است که نام او احمد است نه محمد، و شخصی که مسلمانان به رهبری او معتقدند، نام او «محمد» است نه احمد، بی اساس است. زیرا قرآنی که پیامبر ما را به نام «احمد» معرفی نموده است، در چند جا او را به نام «محمد» خوانده است. اگر مدرک آنها برای تعیین نام این پیامبر، قرآن مجید باشد (چنانکه همانست)، قرآن او را به هر دو اسم نامیده، و او را در جایی به نام محمد و در جای دیگر «احمد» معرفی نموده است.

پی نوشت ها:

۱. «سیره حلبی»، ج ۱، ۹۳/۱.

۲. همان مدرک/۹۷.

۳. به عقیده گروهی دیگر نام پیامبر اسلام نیست، بلکه از حروف مقطعه قرآن به شمار می‌روند.

۴. «سیره حلبی»، ج ۱، ۹۳/۱. برخی عقیده دارند که: الفاظ «طه» و «یس»، از اسامی پیامبر گرامی اسلام حضرت محمد (ص) است.